

Bortom min horisont

Första gången jag träffade Emma var för flera år sedan. Vi fick kontakt ganska fort, våra gemensamma intressen knöts till ett tunt band vi sakta förstärkte. Vi satt på varandras ostädade rum med en tekopp i handen och pratade om allt och ingenting. Gång på gång lockade hon mig till skratt, fick mig att kippa efter luft samtidigt som regnet smattrade mot takfönstret ovanför hennes säng. Till och med de dagar när jag bara ville lägga mig ner och dö fick hon mig att le. Det är nog just skrattet jag senare kommit att komma ihåg henne för. Hur hennes fräkniga kinder blossade, hennes blick lös upp och så kommentaren, alltid den samma oavsett vad det var som fick henne på fall, ”Asså så dum.”

Emma tog aldrig mycket i livet seriöst, till skillnad från mig såg hon hellre till lyckan i stunden än oroade sig för morgondagens svårigheter och skrattade ofta bort problemen. Jag kunde berätta om den grymt snygga brunetten som haffat killen jag gillade, men hon log bara, tittade ner på sina blåmålade naglar och sa att ”det kommer flera.” Hon ville aldrig ha någon större press på sig och många gånger störde jag mig på att hon inte ville se allvaret i situationen. Men lika ofta fick hon mig att inse det meningslösa i min oro. Som efter min dittills mest deprimerande fredagskväll, när hon drog med mig hem till sig, satte på en dålig komedi, kokade te och fick mig att glömma bort allt som just hänt för att istället slappna av och njuta av nattens sista timmar i ljuset från TV; n. Till viss del påverkade hon mitt sätt att se på livet, hon brydde sig inte om vad folk tyckte om henne, hon gjorde det hon trivdes med och dök det upp ett problem tog hon det då.

Emma fick mig att se saker ur andra perspektiv, ju mer vi umgicks desto mindre verkade varje problem, de blev till meningslösa detaljer i ett större sammanhang. Det kom visst en ny kille efter honom som fallit för den snygga brunetten och ett C på matteprovet, vilket verkade vara en katastrof då visade sig inte vara hela världen. Emma kunde aldrig förändra mig som person, min enorma prestationsångest och perfektionism kommer alltid vara en del av mig. Men mitt sätt att se livet förändrade hon brutalt. Mina begränsningar upplöstes av hennes tankesätt och ersattes av nya gränser inom helt andra områden. Något otänkbart blev en självklarhet medan något jag absolut kunnat tänka mig att göra innan jag träffade Emma verkade som en omöjlighet. Emma fick mig att se nya horisonter i mitt eget liv.

Precis som Emma påverkade mig och mitt sätt att se livet gör mina andra vänner det. De visar mig hela tiden nya möjligheter och begränsningar, de ser saker ur perspektiv jag aldrig ens kunnat föreställa mig. Och det här gör varje person jag möter. Oavsett om det är min närmsta vän som gång på gång förvånar mig med de nya detoxkurerna, pilatesövningarna och det näst intill omänskliga antal squats hon gör, eller någon jag bara pratar med en kort stund på tunnelbanan kommer alla med nya sätt att se på saker som kan öppna för eftertanke.

Alla jag träffar påverkar inte mig som person eller mitt sätt att se på saker, då hade jag tappat bort mig själv och mina egna värderingar för länge sen. Men jag tror att varje person som kommer in i ens liv gör ett avtryck. Du kan inte undgå att bli påverkad av de du träffar varje

dag. Än mindre av de du verkligen uppskattar och värnar om. Min vän med pilatesövningarna har ju trots allt fått mig att uppskatta den brännande känslan i magen efter ett lyckat pass och min partner-in-crime visar gång på gång att det går att stå ut med 15centimeters klackarna hela kvällen. Varje person jag släpper in i mitt liv bidrar med nya värderingar och synsätt vilket kan, om man är ödmjuk inför andras livserfarenheter vidga ens vyer, öppna upp för nya horisonter som kan ge utrymme för förändring och förhoppningsvis förbättring.

När jag senare träffade Emma igen efter det att vi inte haft kontakt på ett år var hon annorlunda. Jag betraktade henne där vi stod i kylan. Hon var fortfarande min glada, fina vän. Men hela hennes framtoning var förändrad. Leendet på hennes läppar kändes framtvingat i det bleka ansiktet, hon liksom sjönk ihop under den mörka kappan och naglarna var för första gången omålade. Det såg ut som att verkligheten efter femton år hunnit ikapp henne. Och efter att ha pratat med henne ett tag insåg jag att det var precis vad som hänt. Jag hörde något annat än lättsamhet i hennes röst, det fanns en underton av oro som jag aldrig hört förut. För första gången visste jag inte hur jag skulle bete mig i hennes närhet. För första gången var det jag som borde få henne att le. Men jag kunde inte. Hennes röst bröts när hon försökte berätta om allt som hänt sen vi sågs sist, så vi stod bara och andades tyst, tillsammans under den mörka kvällshimlen.

Emma hade träffat nya vänner, behövt ta itu med alla deras problem. Hon hade slutat umgås med vänner som förut varit hennes grundpelare, som hon kunnat lita på och anförtro sig till. Hon berättade om brutna vänskapsband som jag trots skulle hålla längre än vårt. För första gången lät hon en aning ångestfull när hon berättade för mig om festen som sparat förra helgen. Det hade aldrig ens rört henne i ryggen när vi fortfarande kände varandra...

De förut så viktiga värderingarna var ersatta av erfarenheter av saker jag aldrig trots Emma skulle behöva vara med om. Och mycket av det där hade hon nog aldrig gjort om det inte vore för de människor hon träffat som öppnat upp nya möjligheter för henne. Emma hade nog aldrig ens gått på den där festen förra helgen om det inte varit för personerna runt omkring henne som påverkade hennes omdöme, suddade ut hennes gränser och ersatte dem med nya.

En erfarenhet är alltid en erfarenhet och vi behöver bra som dåliga för att kunna växa och utvecklas som människor. Vissa tror att vi är ett resultat av våra erfarenheter och till dem hör jag. Erfarenheter och minnen har du kvar även om de personer du skapade dem med försvinner ur ditt liv. Du har fortfarande blivit formad på ett eller annat sätt av varje möte med en person, likaså kan någon i ditt liv alltid överraska och åter öppna upp nya horisonter som Emma gjorde för mig.

En gång i tiden ersatte Emma mina horisonter med nya, hon gav plats för förändring och lyckades på så sätt hjälpa mig att själv förenkla och förbättra mitt liv. För förändringen kom från mig själv. Det var jag som valde att lämna de som fick mig att må dåligt, det var jag som slutade prioritera skolan framför mina vänner och till sist var det jag själv som började se det roliga i stunden istället för att oroas för morgondagens svårigheter. Utan Emmas konstanta lättsamhet eller alltid lika säkra optimism skulle jag aldrig klarat av förändringen eller ens sett

att det fanns en förändring att göra. Min horisont var min gräns, men Emma fick mig att se bortom den. För det är jag evigt tacksam.